

SEZONA 1921/22

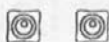
GLEDALIŠKI LIST

ŠTEVILKA 35

IZDAJA UDRUŽENJE GLED. IGRALCEV

◻ ◻ MESTNI ODBOR LJUBLJANA ◻ ◻

◻ ◻ UREJA GUSTAV STRNIŠA ◻ ◻

CENA DIN 2.50

UNDERWOOD IDEAL • ERIKA

pisalni stroji.

• OPALOGRAPH • SCHAPIROGRAPH

razmnoževalni aparati
so najboljši.

•••

:: THE REX CO. ::

Ljubljana,

Gradišče 10.

Telefon 268.

Spored za 35. teden.

Drama

Sreda,	7. junija — Svečana predstava v proslavo poroke Njegovega Veličanstva kralja Aleksandra I. — Prolog. — 1. Jugana, vila najmlajša. — 2. Semberijski knez.	Izven.
Četrtek,	8. junija — Zaprto.	
Petek,	9. junija — Svatba Krečinskega.	B D
Sobota,	10. junija — Svatba Krečinskega.	C
Nedelja,	11. junija — Liliom. — Gostovanje g. Trbuhovića.	Izven.
Poned.,	12. junija — Svatba Krečinskega.	A E
Torek,	13. junija — Zaprto.	

Opera

Sreda,	7. junija — Svečana predstava v proslavo poroke Njegovega Veličanstva kralja Aleksandra I. — Državna himna. — Tretje dejanje „Luize“. — Peta slika „Borisa Godunova“. — Prvo dejanje „Prodane neveste“.	Izven.
Četrtek,	8. junija — Svečana mladinska predstava v proslavo poroke Njegovega Veličanstva kralja Aleksandra I. — Državna himna. — Tretje dejanje „Luize“. — Peta slika „Borisa Godunova“. — Prvo dejanje „Prodane neveste“. — Začetek ob treh popoldne.	Izven.
	Ob osmih zvečer priredi „Udruženje gledaliških igralcev“ v proslavo poroke Njegovega Veličanstva kralja Aleksandra I. slavnostni koncert.	Izven.
Petek,	9. junija — Zaprto.	
Sobota,	10. junija — Triptychon.	A E
Nedelja,	11. junija — Triptychon.	Izven.
Poned.,	12. junija — Zaprto.	
Torek,	13. junija — Lakmé.	B D
Sreda,	14. junija — Triptychon.	C

Svečana predstava v proslavo poroke Njegovega
Veličanstva kralja Aleksandra I.

PROLOG

Zložil R. Peterlin-Petruška.

Deklamacija g. Medven.

Jugana, vila najmlajša

Dramska vizija v enem dejanju. — Spisal M. Korolija. — Prevel
R. Peterlin-Petruška.

Režiser: O. ŠEST.

Jugana ga Šaričeva.
Ranjeni komita g. Železnik.
Drugi komita g. Šubelj.

Vojaki.

SEMBERIJSKI KNEZ

Zgodovinski prizor. — Srbski spisal Branislav Nušić.

Režiser: Z. ROGOZ.

Ivo Knežević, knez Semberijski g. Peček.
Peronije Šišo, sluga Ivov g. Medven.
Milič, pandur Ivov g. Smerkolj.
Kulin, kapetan g. Danilo.
Boja, mati Ivova ga Danilova.
Stanka, zarobljena Jadranka gna M. Danilova.
Prvi kmet g. Gregorin.
Drugi kmet g. Gaberščik.
Tretji kmet g. Strniša.
Prvi starec g. Kumar.
Drugi starec g. Markič.

Kmetje, Turki, Kulinovi pandurji, sluge, robovi.

Vrši se v začetku XIX. stoletja v selu Popovo v bjeljinski nahiji, kneževini Semberiji.

Svatba Krečinskega

Komedija v treh dejanjih. — Spisal A. Suhovo-Kubilin.
Prevel R. Peterlin-Petruška.

Režiser: B. PUTJATA.

Peter Konstantinovič Muromskij, bogat

jaroslavski posestnik	g. Šest.
Lidica, njegova hči	gna. Gorjupova.
Ana Antonovna Atujeva, nje teta	gna. Rakarjeva.
Vladimir Dmitrič Nelkin, posestnik	g. Šubelj.
Mihael Vasiljič Krečinskij	g. Kralj.
Ivan Antonjič Raspljujev	g. Putjata.
Nikanor Savič Bek, oderuh	g. Kuratov.
Sčebujev, trgovec	g. Kuratov.
Fjodor, strežaj Krečinskega	g. Medven.
Tiška, vratar pri Muromskih	g. Murgelj.
Policijski uradnik	g. Bitenc.

Sluge.

Dejanje se vrši v Moskvi v dobi osvobojenja ruskih
kmetov.

LILIOM

Predmestna legenda v sedmih slikah. Spisal Franc Molnar.
Prevel iz nemščine Osip Šest.

Režiser: OSIP ŠEST.

Liliom	g. Trbuhovič k. g.
Julka	ga. Wintrova.
Marička	ga. Rogozova.
Gospa Muškat	ga. Danilova.
Liza	gna. Gorjupova.
Gospa Bezeg	gna. Rakarjeva.
Fičur	g. Rogoz.
Mladi Bezeg	g. Železnik.
Wolf Breitfeld	g. Plut.
Strugar	g. Lipah.
Lincmann	g. Gregorin.
Policijski komisar	g. Šubelj.
Berkovič	g. Smerkolj.
Policijski koncipist	g. Danilo.
Stari stražnik	g. Šubelj.
Prvi policaj	g. Medven.
Drugi policaj	g. Cesar.
Budimpeštanski stražnik	g. Gaberščik.
Prvi detektiv	g. Kralj.
Drugi detektiv	g. Drenovec.
Zdravnik	g. Šest.
Doktor Reich	g. Strniša.
Štefan Kadar	g. Markič.

Štiri hišne, dva detektiva, dva delavca, lajnar. Dejanje se se vrši v budimpeštanskem „pratru“.

Po prvi, tretji in peti sliki daljša pavza.

LUIZA

Muzikalni roman v 4. dejanjih in 5. slikah. Besede in glasbo
zložil Gustav Charpantier. Prevel dr. Ivo Šorli.

Dirigent in režiser: F. RUKAVINA.

Luiza	gna. Zikova.
Mati Luizina	gna. Šterkova.
Oče Luizin	g. Romanowski.
Julij	g. Sowilski.
Irma	ga. Lewandowska.
Kamila	gna. Kallinova.
Gertruda	gna. Kalouska.
Vajenka	gna. Korenina.
Eliza	ga. Trbuhovičeva.
Pocestni paglavec	g. Bekš.
Blanka	ga. Smolenskaja.
Suzana	ga. Ribičeva.
Pometavka	gna. Mišičeva.
Mala cunjarica	gna. Smolenskaja.
Prva delavka	gna. Pretnarjeva.
Mlekarica	gna. Ponikvarjeva.
Margerita	gna. Pompejeva.
Magdalena	ga. Puhkova.
Plesalka	gna. Svobodova.
Prodajalka premoga	ga. Lumbarjeva.
Kolporterka	gna. Jeromova.
Potočnjak, kralj norcev	g. Kovač.
Cunjar	g. Zupan.
Prodajavec obleke	g. Bratuž.
Pevec	g. Mohorič.
Krošnjar	g. Perko.
Prvi filozof	g. Terčič.
Slikar	g. Drenovec.
Mladi pesnik	g. Povše.
Študent	g. Filipov.
Prvi stražnik	g. Simončič.
Drugi filozof	g. Gostič.
Kipar	g. Jelnikar.
Drugi stražnik	g. Rus.

Prodajalci in prodajalke, gospodinje, delavci in delavke,
umetniki, grizete, postopači, berači, pohajači, paglavci, ljudje
iz predmestja, občinstvo na veselici.

Dejanje se vrši dandanašnji v Parizu. Deloma nove deko-
racije izdelal g. V. Skružny.

BORIS GODUNOV

Muzikalna ljudska drama v 7 slikah. Vglasbil M. P. Musorgski, predelal in instrumentiral N. Rimski-Korsakov. Besedilo po Puškinu in Karamzinu poslovenil C. Golar.

Dirigent: F. RUKAVINA.

Režiser: BORIS PUTJATA.

Boris Godunov, ruski car (bariton)	g. Levar.
Feodor } njegova { (mezzosopran)	gna. Kalouskova.
Ksenija } otroka { (sopran)	gna. Kalinova.
Dojilja	ga. Smolenskaja.
Knez Vasilij Ivanovič Šujski (tenor)	g. Sowilski.
Pimen, kronist, menih (bas)	g. Zathej.
Napačni Dimitrij, Grigorij Otrepjev (tenor)	g. Kovač.
Marina Mnišek, hči vojvode iz Sandomira	ga. Thierry-Kavčnikova.
Varlaam } vagabunda { (bas)	g. Zupan.
Misajil } (tenor)	g. Mohorič.
Krčmarica (mezzosopran)	gna. Šterkova.
Blaznik (tenor)	g. Trbuhovič.
Telesni bojar (tenor)	g. Bratuž.
Lovicki } jezuita { (bas)	g. Zorman.
Cernjakovski } (bariton)	g. Perko.
Stotnik (bas)	g. Zorman.

Glasovi iz ljudstva, bojarji, otroci bojarjev, strelci, straže, stotniki, magnati; poljske plemkinje, deklice iz Sandomira, romarji, narod. Godi se 1598—1605. — Prva vprizoritev l. 1874 v Petrogradu.

Nove dekoracije deloma po načrtu g. Sadikova, deloma po lastnem načrtu naslikal g. Skružný. Nove kostume po načrtu g. Sadikova izdelala ga. Waldsteinova in g. Dobry.

PRODANA NEVESTA

Komična opera v treh dejanjih. Besedilo spisal K. Sabina, prevel A. Funtek. Vglasbil B. Smetana.

Dirigent: A. BALATKA.

Režiser: F. BUČAR.

Krušina, kmet	g. Trbuhovič.
Katinka, njegova žena	gna Kalouskova.
Marinka, njiju hči	gna Kalinova.
Miha	g. Zorman.
Neža, njegova žena	ga Smolenskaja.
Vašek, njiju sin	g. Mohorič.
Janko, Mihov sin iz prvega zakona	g. Drvota.
Kecal, mešetar	g. Zathey.
Vodja glumačev	g. Simončič.
Esmeralda, plesalka	ga Trbuhovičeva.
Indijanec	g. Drenovec.

Godi se v večji češki vasi v sedanjosti. — Balet priredil baletni mojster Pohan. Plešejo gne. Svobodova, Vavpotičeva in Moharjeva ter g. Maliatsky. — Dekoracije naslikal g. Skružny. — Prva vprizoritev l. 1866 v Pragi.

I. Žegnanje. Mešetar Kecal pregovori Marinkine starše, da obljubijo svojo hčer bedastemu Vašku. Marinka ne privoli v možitev, ker hoče ostati zvesta svojemu Janku.

II. Vašek se snide v krčmi s prisojeno mu nevesto, ki je ne pozna in ki mu izvije prisego, da Marinke ne poroči, ker ta ljubi že drugega. Janko proda Kecalu za tristo srebrnikov Marinko s pogojem, da postane žena Mihovega sina.

III. Vašek se zagleda v plesalko Esmeraldo, ki ga pregovori, da nastopi zvečer pri glumaški predstavi. V medveda preoblečenega ga vidijo starši in Kecal in ga hočejo pregovoriti za svoj načrt. Vašek pa jim uide, češ, da Marinke ne mara. Ko Marinki pripovedujejo, da jo je Janko zapustil in prodal, jo prepriča šele pismena pogodba, ki ji jo pokaže Kecal, o Jankovi nezvestobi. Zato obljubi vzeti Vaška. Naposled se izkaže, da je tudi Janko Mihov sin in da je po pogodbi Marinka njegova. Oče z veseljem pozdravi svojega dolgo pogrešanega sina in rad privoli v ženitev.

Udruženje gled. igralcev, mestni odbor Ljubljana
priredi

slavnostni koncert

v proslavo poroke svojega visokega pokrovitelja Njeg. Vel. kralja Aleksandra I.

SPORED:

I. del.

- Dr. G. Krek: Ali veš? }
 A. Lajovic: Pesem o tkalcu } poje ga Lovsetova.
 Michl: Pevcu }
 Michl: Napis na velikem zvonu sv. Jošta } poje g. Zupan
 A. Lajovic: Razdvojenost }
 I. Hatze: Pastarelle } poje ga Thierry-Kavčnikova.
 Wagner: Opowiodanie Lohengrina }
 M. Swierzynski: O dziewcze plekne i hoze } poje g. Sovilski.
 Kačerovski: Bosanske }
 sevdalinke } poje gdč. Šterkova, spremlja na harfi gdč. Doubravska.

II. del.

- St. Lipski: Jesienia }
 S. Moniuszko: Spiew Hrabiny } poje ga Lewandovska.
 Mussorgsky: Balada Mefista o bolhaču }
 Schubert: Deklica in smrt } poje g. Zathey.
 A. Balatka: Besede sladke }
 L. M. Škerjanc: Beli bezeg } poje g. Drvota.
 Novak: Pod tym našim okenečkom }
 Novak: Diewča, diewča } poje gdč. Zikova.
 O. Dev: Vzdih }
 St. Moniuszko: O matko moja }
 M. Lysenko: Ide Jarema, na Dnibr pohladaje } poje g. Romanovski.
 E. Adamič: Nocoj je pa svetla noč }
 I. Hatze: Dą sam bogat } poje g. Kovač.
 Na klavirju spremljata kapelnika gg. A. Balatka in A. Neffat.

I. del.

Pastuškin. — Dr. Gojmir Krek.

Ali veš?

Ali veš: ta hišica
Krog jezero, gozd, polje?
A na straži poleg nje
Stari hrast.

Ali veš: ta sobica
Majhna kakor kajbica,
V njej le miza stol in pa
Kanapé.

Ali veš: ta tihi mrak?
V samostanu že zvoni . . . ;
„Večno moja sreča ti!“
Ali veš?

Burus-Župančič. — Anton Lajovic.

Pesem o tkalcu.

Kjer lije reka se v morje,
kjer cvetke pisane žare,
tja moje si želi srce,
tam lep prebiva tkalec.

Imela snubcev sem devet,
blago in svoj denar neštet,
vsak mi ponujal je razvnet;
srce pa lepi tkalec.

Naj oče le besedo da
njemu, ki več sveta ima,
Ne dam jaz roke brez srca,
srce sem dala tkalcu.

Dokler cvetice še cveto,
dokler še setve v klas gredo,
dokler mi je srcé gorko,
ljubila bodem tkalca.

Michl.

Pevcu.

Kdo zna noč temno razjasnit,
ki tare duha.
Kdo ve kragulja odgnati
ki kljuje srce,
od zore do mraka, od mraka do dne
Kdo ve izbrisat spomine nekdanjih dni
brez up prihodnjih odvzet spret oči
praznoti vbežati ki zdanje mori
Kako bit hočeš poet,
in ti preteško je v prsih nosit
al' pekel, al' nebo.
Stanu se svojega spomni
trpi, trpi brez miru.

Napis na velikem zvonu sv. Jošta.

Moj bron je najden bil
v dnu morja
Ko Turčiji kraljestvu v Heladi
končal je Navarin
ga kupi romar, ga Samassa
v zvon prelije
glasim zdaj božjo čast iz
sv. Jošta lin
moj bron je najden bil
v dnu morja.

Razdvojenost.

Moja duša žaluje neutešljiva,
bolesti njene je ženska kriva.
Karkoli storim utehe ni,
čeprav srce več ne služi nji,
čeprav moje duše in moje želje pot,
kam, o kam od te ženske pelje.

Karkoli storim, utehe ni
Čeprav srce več ne služi nji.
Srce občutljivo zdrhteva vroče,
vprašuje dušo: „Mar je mogoče?
Al mora biti razpotje ust
uporno tak in tak zgolj bolest?“

In duša srcu tako odgovarja:
Mar sama vem kaj to žalost vstvarja,
da blizu se čutiš in vendar, o kje,
trpiš odtrgan, ko gori srce.

„Pastarelle.“

Milo pjeva mladi pastir čuvajući stado bjelo,
on ne pozna što je bolno, što je tužno neveselo.
On ne čezne za draguljem, za ljepotom njeg'va sjaja,
On je sretan sred milenog svoje drage zagrljaja.

On joj ljubi rumen lice, on ju grli oko vrata,
u toj sreći sto on želje, od biserja i od zlata?
O pastirče, ja bih cjelo žiće svoje pregorio.
kad bi samo jednim časkom kano i ti sretan bio.

R. Wagner

Opowiadanie Lohengrina.

Gdzie morski wał o brzegi fale miota,
tam stary gród zwany Monsalvat,
Świątynia wzniosła błyszczy tam od złota,
Od drogich kruszców z oceanu dna.
W niej znajdziesz urnę o cudownej mocy.
Świętości tej z największą strzegą czcią,
Aniołów orszak wśród burzliwej nocy,
w tem świętem miejscu ongi włożył ją.
Corocznie z niebios biały gołąbek
wzlatuje by w nią moc cudowną tchnąć,
On zwie się Gral, on światu znów przyświeca,
Rycerstwu wzbrania w bałwochwalstwo brnąć.
Wybrancy swemu cudna ta ptaszyna
użycza cudem swych nadziemskich sił,
Niestraszną jemu śmierci posłać syna,
a piekiel złowrogą sieć w marny kruszy pył;
Nawet gdy wysłan cnotcie ku pomocy
i Bożą mocą wsparty spełni ślub,
Nigdy on cudnej nie postrada mocy,
jeśli z nim pójdzie tajemnica w grób. —
Lecz skoro zdrada stamie go zuchwał
wyjawi wszystko czego wiernie strzegł,
poslušny władzy, która go wysłała,
on wracać ma nad Monsalvatu brzeg. —
Więc wiedzcież, kogo moc zesłała Boża
to Gral ten święty ptak mię zesłał wam,
Mym ojcem Parcival Władca Pomorza,
Jam rycerz jego zwany Lohengrin.

M. Swierzyński.

O dziewczę piękne i hoże.

O dziewczę piękne i hoże,
Czemuż tak stronisz odemnie.
Czyliż twe serce nie może
Ach! nigdy mnie kochać wzajemnie.
W każdej dotrwałem ci próbie,
Tyle lat żebrząc miłości,
Kamień bym wzruszył ja w tobie,
Ach! nie mogę wzbudzić litości. —
Możesz to przez czarów władzę
Urok ten na mnie rzuciła;
Cóż wtedy biedny poradzę,
Jakaż Ci oprze się siła.
Gdy więc odbierasz, odbierasz nadzieję,
Spraw, niech nie cierpię daremnie,
Niech serce me skamienieje.
Ach! albo zdejm urok ten zemnie.

Bosanske sevdalinke.

Svu noć mi soko . . .

Svu noć mi soko prepjeva, of aman.

Oj cvjeće moje . . .

Oj cvjeće moje šareno, što si mi tako uvelo, nije te rosa škronula,
pa ti je glava klonula.

Sinoć mi dragi dolazi, s konjem mi cvjeće pogazi, oj cvjeće moje
šareno, dodji mi dragi veselo.

II. del.

St. Lipski.

Jesienia.

Żolte listki brzoz dygocą
Bo je dzisiaj nocą
Zwarzył siwy mróz.
I padają zdrzew
Jak ulewa złota.
Po ziemi je miota
Wiatru zimny wiew
Żle tym liściom, źle
Co zlecieły z drzewa
Wicher je rozwiewa.
Na deszczu we mgle.
Lecą z ostrym tchem
Wzawieją okrutną
Jak tym liściom smrtno
Ja najlepiej wiem.

St. Moniuszko

Spiew Hrabiny.

Zbudzić się z ułudnych snów,
stłumie jęk co w sercu wre,
wracać więc samotnie znów,
w madny tłum, w to życie czcze . . .

La chwilkę szału straszna ofiara,
za kaprys gniewu zbyt sroga kara,
bo kocham go! bo kocham go,
bo będę ach! kochała go!

Ale žal okazać mu, wstydu lzy wylewać tu,
był by to poniżen kres! chyba że gniew, lecz nigdy łez.
Cieszą się! . . . śmieją się! raj dla nich świta :
a dla mnie boleść gorzka ukryta, bo kocham go!
bo bede ach! kochala go!

Może moj žal okazać mu? wstydu lzy wylewać tu . . .
byłby to poniżen kres, chyba że gniew, lecz nigdy łez!

Mussorgsky :

„Balada Mefista o bolhaču.“

Bil kralj nekje je davno
bolhača je imel
ni ljubil ga malo ravno
za sina ga je štel.
Poklical je krojača
pristopil je krojač.

„Plašč stori za bolhoča
ureži kraj mu hlač“!

In v žamet je in svilo
naposled bil odet.
Imel trakov obilo
in tudi križ pripet.

Minister bil je hkrati,
je nosil red zvezdat,
Bil vsak je tudi med brati
na dvoru mož bahat.
Pa grizli so gospode
gospe napadali
kraljico so brez škode
in hišno zbadali.
Nihče ni smel jih tretji
ne praskati ta čas
a mi jih smemo mleti
če eden pikne nas . . .

Ha, ha, ha, ha, ha! —

Schubert :

„Deklica in smrt.“

Deklica : Odidi, ah odidi, ti strašna smrt odtod,
saj mlada sem, in rada uživam smeh povesod!
Odidi stran odtod?

Smrt : Podaj roko! Nikar se me ne boj!
Prijatelj tvoj naj te objame,
nedolžni, sladki angel moj,
pri tebi večno naj ostane. —

Tekst : Igo Gruden.

Glazba : Ant. Balatka.

Besede sladke . . .

Besede sladke draga mi šepeči
in tihe, naj jih čuje le srcé.
Tako potoki v daljah žuboreči,
v najtišjih urah srcu govore.

V naročje tvoje sem položil glavo,
med tvoje dlani skríl sem svoj obraz,
utonem ves v valovje naj sanjavo
kot list, ki pal v tolmun je nočni čas.

O vé še list, s katerega drevesa,
s katere veje veter ga je snel . . .
šepeči draga tiho kot zavesa,
da tvojih bi besed nerazumel . . .

Beli bezeg.

Dež je rosil, čez pot so polži lezli,
ko je pokrila poljane nočni mrak,
se je predramil bezeg na vrtovih,
čez vse zidove visel je težak.

Čez vse zidove kapljali so tiho
od bledeh grozdov svetli biseri
vse naokoli v vonj noči prelestne je slavec
srkal zlatih melodij.

Pod tym našim okenečkom.

Pod tym našim okenečkom byva velky mraz,
a v tej našy studenečke nieto vody zas;
vezmem si ja sekerečku, prerubem tu studenečku,
a v tej našy studenečke bude voda zas.

Pod tym našym okenečkom zbielej ruže kvet,
povedzže mi, moja mila čota mrzi svet?
„A m a svet ten nič nemrzi,
A m a svet ten nič nemrzi,
len mŕa moje srdce boli,
plakala bych hned.“

Pod tym našim okenečkom biela lalija
povedzže mi moja mila, kto k' vam chodieva?
„A k' nam nikto nechodieva, kbo sa mŕa
každy boji, že sem chudobna.“

Dievča, dievča.

„Dievča, dievča, čože to maš?“
„Ružu, ružu.“ — „Komu ju daš?“
„Tebe, tebe, šuhajičku,
našla sem ju na chodničku.“

„Dievča, dievča, bielej tvári,
čo tu hladaš kolo fary?“
„Hladam teba, šuhajička
bo som tvoja frajerečka.“

„Dievča, dievča, bielij anjel
kde ja teba večer najdem?“
„Najdeš ty ma v zahradačke
pod jablonou na lavičke.“

„Vzdih.“

(Slovenska.)

Rasti mi, rasti travica, trava zelena ti,
Bolna je tvoja glavica v srcu radosti ni
Zemlja oj zemlja rodna ti, kakor od jablane cvet,
Jaz sem od tebe ločil se, moral sem v tuji, tuji svet.
Teško živeti je težko brez vernih tovarišev,
Teško trpeti je daleč od bratov, od starišev.
Kadar utrujen po cesti greš, nihče ne
Praša te, kam — sredi vrveče množice,
Čutiš najbolj kak si sam.

St. Moniuszko.

„O matko moja.“

(Polska.)

O matko moja, matko rodzona na co mnie
było pieścić dziecięciem, naco mnie było
do swego łona, takim serdecznem
tulić ubięciem. —
Naco mnie było pocałunkami,
serce dziecięce moja rozgrzewać
i uczyć dumać swemi
dumkami i płakać przy mnie
płakać a śpiewać i płakać
przy mnie płakać, a śpiewać.

Spiv Jaremy; urywok z hajdamakiw Tarasa Szewczenka.
Muzyka: M. Lysenka.

„Ide Jarema, na Dnibr pohladaje.“

(Ukrajinska.)

Oj Dnibre, mij Dnibre, szyrokyj ta
dużyj! bahato ty, batky, u more
nosyw, kozackoi krowy;
szcze poneseasz, družo! czerwonyw
ty synie, ta ne napoiw;
A siu nicz upiesz sia.
Pekelneje swiato, po wsij
Ukraini siu nicz zarewe;
potecze bahato, bahato, bahato,
szlacheckoi krowy, kozak
ożywe; Ożywut hetmany
b zołotim żupani; prokynetsia
dola; kozak zašpiwa: ni żyda,
ni lacha, ni żyda, ni lacha,
a w stepach Ukrainy,
daj to Boże myłyj,
błysne buława.

Emil Adamlč.

Nocoj je pa svetla noč.

(narodna.)

Nocoj je pa lep večer,
nocoj je pa svetla noč,
mesec sije vso noč,
spati ni mi moč. —

Jaz pa pojdem na vas
jaz pa zapojem na glas,
zavriskam čez tri gore,
da me bo slišala moje dekle.

Hatze.

Da sam bogat.

Da sam bogat, biserjem i zlatom od milošte,
prekrio bi tebe, pa bi zato samo jedan pogled
kao prosjak molio za sebe;
da sam vladar svieta vasiona, sve bi zemlje darovo ti svoje
priestol svoj i krunu bi ti dao i tad bio rob ljepote tvoje
ah! Da sam Bog, svu svoju moć nebesku
pustio bi kojem višem Bogu, pa bi opet smrtan čovjek
posto samo zato, da te ljubiti mogu.

TRIPTYCHON.

Uglasbil G. Puccini.

PLAŠČ.

Besedilo zložil po Didiera Golda „La Houppelande“ G. Adami.
Poslovenil M. P.

Dirigent in režiser: F. RUKAVINA.

Michele, gospodar čolna	g Romanowski.
Luigi, težak	g. Sowilski
Tinea, „	g. Mohorič.
Talpa, „	g. Zorman.
Giorgetta, žena Michela	gna. Thalerjeva.
Frugola, žena Talpe	gna. Šterkova.
Prodajalec pesmi	g. Banovec.
Ljubimec	g. Bratuš.
Ljubimka	ga. Ribičeva.

Težaki, lajnar, dekleta. Dejanje se vrši na čolnu.

SESTRA ANGELIKA.

Besedilo zložil G. Forzano. Poslovenil dr. I. Šorli.

Sestra Angelika	gna. Zikova.
Teta kneginja	ga. Thierry-Kavčnikova.
Prednica	gna. Smolenskaja.
Penitencijarka	gna. Sfiligojeva.
Predstojnica novic	gna. Kalouskova.
Sestra Genovefa	gna. Lewandowska.
Sestra Ozmina	gna. Pretnarjeva.
Sestra Dolcina	gna. Ponikvarjeva.
Sestri nabiralki	gna. Ribičeva.
	gna. Jeromova.
Novici	ga. Trbuhovičeva.
	gna. Mišičeva.
Sestra ključarica	ga. Lumbarjeva.

Dejanje se godi h koncu 17. stoletja v samostanu.

GIANNI SCHICCHI.

Besedilo zložil G. Forzano. Poslovenil dr. I. Šorli.

Gianni Schicchi	g. Levar.
Lauretta, njegova hči	ga. Lovšetova.
Zita, nazvana „Stara“, sorodnica Buosa	gna. Šterkova.
Rinuccio, nečak Zite	g. Kovač.
Gherardo, nečak Buosa	g. Bratuš.
Nella, njegova soproga	gna. Koreninova.
Gherardino, njen sin	g. Habič.
Betto iz Signe, svak Buosa	g. Zorman.
Simon, sorodnik Buosa	g. Zupan.
Marco, njegov sin	g. Bagrov.
Ciesca, njegova soproga	ga. Smolenskaja.
Maestro Spinelloccio, zdravnik	g. Perko.
Amantio plemeniti Nicolao, notar	g. Terčič.
Pinellino, čevljar	g. Erklavec.
Guccio, barvar	g. Ribič.

Dejanje se vrši v Firenci leta 1299. — Dekoracije naslikal g. Skružny.

Plašč. Michele, lastnik čolna, ležečega zdaj v kanalu Sene pred Parizom, ima lepo mlado ženo. Med težaki, ki nalagajo in razkladajo blago njegovega čolna, služi tudi Luigi, mladostni prijatelj njegove žene. Med njim in njegovo ženo vzplamti ob spominih na otroška in svobodna leta ljubezen, ki konča s tem, da zadavi Michele svojega tekmeča ter skrije truplo pod svoj plašč.

Sestra Angelika. V velikem obzidju ženskega samostana. Solnčni zahod spomladi. Svetel žarek pada na curek iz vodometa. Nune so v cerkvi in pojo. Dve novici zapoznelki prideta čez oder, poslušata žvrgolenje v topolih in šele potem vstopita, dočim sestra Angelika, ki pride tudi prekasno, v znak popolnega kesa poklekne na pragu in poljubi zemljo. Zato pa potem, ko pridejo malo za tem sestre iz cerkve, s. penitancijarka ukori oni dve, njej pa odpusti zamudo. Ko je kaznovala še dve drugi sestri, dovoli ostalim odmor, ter se nune razidejo po dvorišču in vrtu. Tu ena opozori druge na solnčni žarek nad vodometom. Vse se razveseli, ker pridejo sedaj edini trije večeri, takozvani »zlati večeri«, ko solnce prisije v klavzuro do vodnjaka. Pa že jih tudi obide globoka otožnost, ker je to znak, da je spet prošlo eno leto. Ko ena predlaga, da bi orosile s to »zlato vodo« grob zadnji umrli sestri, jili gre mnogo na pokopališče, ostale pa se zamislijo v to, ali imajo še kako željo v srcu. Ena bi po tolikem času spet rada videla in pogladila jančka, druge dražijo sladkosnedo tovarišico, da si želi kak dober pregrizek. Ne brez nekoliko ženske zlobnosti vprašajo s. Angeliko, ali ona res nima nobene želje, in ko ona to zanika, pa se odstrani med svoje cvetice, izražajo nad tem svoje dvome, češ, da si gotovo želi kakega poročila o svojcih, ki se je že sedem let več ne spomnijo, čeprav je visokega, da, knežjega rodu. Tu naglo priteče sestra strežnica, proseč s. Angeliko, naj ji da kaj za sestro, ki so jo opikale ose. Reš s. Angelika takoj najde rastlino, s katero naj si ona namaže rane, sok druge pa naj pije. Zdaj prideta dve sestri, ki sta bili šli pobirat k ljudem milodare in jih izročita sestri gospodinji. Ena teh sester obenem pove, da se je zunaj pred vrati ustavila sijajna kočija, in to spravi s. Angeliko v največjo razburjenost. Izkaže se, da velja poset res njej — prišla je kneginja, njena teta. Prednica pozove s. Angeliko v govorilnico, kjer jo čaka kakor kamen hladna in nepristopna starka. Teta ji je prinesla v podpis dokument, s katerim je razdelila vse premoženje Angeličine knežje hiše, kakor sta ji bila to pred 20 leti, ko sta umirala, naročila Angeličin oče in mati. To razdelitev da je zdaj izvršila, ker je Angeličina mlajša sestra nevesta. In kdo je ženin? »Kdo drugi, ako ne On, ki je izbrisal madež, s katerim ste vi oskrunili beli grb naše hiše?!« ji teta kruto odgovori. Torej hoče teta žrtvovati tudi še sestro! A pove naj vsaj, kaj je z njenim, Angeličinim sinkom, ki so ga ji iztrgali takoj po rojstvu.

Brez posebnega oklevanja teta pove, da je dete umrlo. Zdaj je za nesrečnico vse končano. V brezupnem joku se zgrudi na tla, toda teta misli samo na svoj dokument, ki ga ji Angelika tudi brezčutno podpiše. Teta odide, Angelika pa obupno kliče svoje dete. Z miglanjem drobne zvezdice naj da znamenje, ali sme kmalu k njemu. In res je »Marija ta čudež storila«! Ko zapoje zvon, odide s. Angelika kakor zamaknjena v svojo celico. Čim pa je v samostanu vse tiho, se njena vrata spet odpro, in ona pride na vrt, kjer si zapali ogenj, pristavi prsten lonček in si nabere vanj strupenih rastlin. Ves čas v misli, da jo je z Marijinim privoljenjem poklical sinček, izpije potem strup. Sedaj naenkrat spozna svojo grozno zmoto in svoj strašni greh. Obupno kliče Marijo, naj jo reši: naj je ne pusti umreti v smrtnem grehu in ji da znamenje, da ji je odpustila. In glej: nenadoma se razsvetli vsa cerkvena, in čudež se prične: Vrata cerkvice se počasi odpro in v tajinstvenem svitu se vidi vsa polna angelov. Na pragu se prikaže Marija Tolažnica, slovesna in mila, pred njo plavolas deček v beli obleki. Marija napoti dete, ne da se ga dotakne, proti umirajoči, ki izteguje roke proti njemu. Dete počasi napravi prvi, drugi in tretji korak. Ko je dete že čisto blizu, se s. Angelika počasi zgrudi in umre. Čudež ugasne.

Gianni Schicchi, Florentinski bogataš Buoso Donati je pravkar izdihnil. Njegovi sorodniki še kleče ob njegovi postelji in ga objokujejo. Tu zapazijo, da je najubožnejši izmed njih, Betto, pošepetal nekaj Nelli, ženi pokojnikovega nečaka Gherarda, in da se je ta zelo prestrašila. Kaj je bilo? No, glas, ki se širi po bližnji vasi Signi, da je Buoso vse svoje premoženje zapustil nekemu samostanu. Sedaj je seveda konec žalovanju — preveč imajo opraviti z mislijo, kaj bo, ako se govorica uresniči. Naposled pogodi Simon, najstarejši, tole misel: ako je oporoka pri notarju, potem gorje; ako pa je še v ti sobi in jo najdejo, se izteče lahko še vse dobro. Mrzlično se lotijo iskanja. V neki omari res iztakne testament Rinuccio, nečak pokojnikove sestričine, stare Zite, in to srečo porabi v to, da bi od tete dosegel dovoljenje, naj bi se še letos smel poročiti z Lauretto, hčerko Gianna Schicchija. Teta je bila namreč doslej odločno proti ti zvezi, ker ji je dekle presiromašno. Zdaj je stvar seveda drugačna, in šarka meni: »Ako se vse dobro konča, vzemi si magari ciganko!« Celo sama pošlje malega Gherardina, Gherardovega sinčka, po Gianna Schicchija in Lauretto. Prve besede oporoke: »Zapuščam ljubi Ziti in Simonu . . .« potrdijo veselo pričakovanje, in dediči začnejo govoriti že o tem, kaj bi vsak najrajši imel iz Buosovega bogastva. Tu naenkrat kakor strela: ko so se odločili, da berejo oporoko dalje, vidijo da jim pokojni res ničesar ni zapustil. Torej govorica ni bila prazna! Besen srd se polasti vse družbe, odduška pa si dajo v divjem psovanju na fratre, ki bodo zdaj »vse požrli«. A res

nobene pomoči, nobenega sveta? Ne, niti Simon ne ve ničesar, čeprav je bil celo župan v Fucecchii! Edini, ki bi mogel pomagati, je Gianni Schicchi, človek namazan z vsemi žavbami, meni Rinuccio. Toda o tem pred vsem teta Zita ne mara ničesar slišati; sovraži ga že zato, ker je Laurettin oče. No, tudi ostalim se zdi za malo, da bi kak Donati vzel hčerko človeka, ki je prišel s kmetov. Zaman je vse opozarjanje mladeničevo na izredno prebrisanost očeta njegove ljubice in očitki sorodnikom, kako so smešni njihovi predsodki — ko Gianni Schicchi prispe na prejšnji Zitin poziv s svojo hčerko, ga zdaj ona prva sprejme vse prej nego ljubeznivo. Ker pa tudi Gianni ni izmed pohlevnih, se med njima uname prepir, ki konča z nebrom psovka od obeh strani. Toda Rinuccijsve prošnje in hčerine solze Gianna le ganejo, da se loti zadeve. Z oporoko, ki mu jo je pokazala Zita, ni seveda nič. Toda že ima drugo misel v glavi. Ko pošlje prej hčerko domov, zabiči dedičem, naj brezpogojno skrbе za to, da nihče izven hiše ne izve za Buosovo smrt. Mrliča naj odnesejo v sosednjo sobo, pogase sveče, posteljejo posteljo in spravijo sploh sobo v prejšnje stanje. Predno pa jim more dalje razložiti svoj načrt, pride zdravnik Spinelocchio, Schicchi utegne samo še šepniti, naj ga ne pustijo k njemu, in že je smuknil za gardine pri postelji. Od tam potem prosi zdravnika z glasom pokojnega Buosa — glasom, tako dobro ponarejenim, da so se sorodniki sami v prvem hipu vsi prestrašili — naj ga pusti malo počivati, ko mu je mnogo bolje, ter da naj pride rajši zvečer še malo pogledat. Ko zdravnik, ponosen na uspeh svoje »šole«, odide, pošlje Schicchi enega izmed sorodnikov po notarja, češ, da želi Buoso Donati napraviti testament, si da prinese pokojnikovo nočno srajco, globoko čez čelo segajočo njegovo nočno čepico, ruto za čez obraz in pozove Buosove sorodnike, naj porabijo čas do prihoda notarja, da se domenijo, kako si razdelijo dediščino. Od začetka gre vse gladko: gotovino dobe vsi na enake dele, posestva pa ta to, oni drugo in tako dalje. Ko pa ostane še samo hiša v Florenci, mlini v Signi in Buosova mula, se vname za to med dediči ljut prepir, ki kar ne morejo iz njega. Tu jih opozori od zunaj mrtvaški zvon, da je vest o Buosovi smrti najbrže že prodrla v javnost. No, po sreči je umrl samo neki krščenj zamorec, a strah jih je iztreznil vsaj toliko, da prepuste odločitev glede spornih predmetov Giannu Schicchiju. Ta sprejme in obeča vsakemu izmed dedičev (ki ga drug za drugim, vsak za hrbtom drugega poskušajo podkupiti), da bo dal mulo, mlino in hišo njemu. Med tēm so našemili Gianna v pravega Buosa, proslavljajoč ga neprestano kot svojega rešitelja. Zdaj jih Schicchi opozori le še na posledice, ako bi prišla stvar na dan: zakon predpisuje za krivca in pomagača izgubo roke ter na to izgon! Naj torej dobro premislijo, predno bi se spet sprli med seboj! Toda dovolj — notar je tu in ž njim za priči čevljar Pinellino in barvar Cuccio. Sicer pa je vse drugo pripravljeno: mizica za no-

tarja v zatemnjeni sobi, zadaj za gardinami v postelji pa Gianni Schicchi, zdaj Buoso Donati. In z njegovim glasom Gianni narekuje oporoko: onim fratrom par lir (češ, kdor veliko zapusti samostanom in cerkvam, temu gotovo očitajo, da si je vse, kar ima, le prisleparil); ostalo premoženje pa, kakor so si dediči bili prej vse določili: ta posestva temu, ona tam drugemu in tako dalje — do mule, mlinov in hiše v Florenci. Seveda je vsakdo prepričan, da bo Gianni izpolnil obljubo in zapustil te reči njemu. Toda kdo dobi mulo? »Prezvesti moj dragi prijatelj Gianni Schicchi«, narekuje »bolnik«. Prav tako hišo in mline! Po vsakem teli stavkov dediči po koncu, toda Gianni jim zapoje pesem, kako z ostanki svoje odsekane roke zadnjič in za vedno pozdravljajo lepo Florenco. Ne pomaga nič — treba je pogoltniti ves besni srd! Šele, ko je notar s pričami že odšel, se vržejo vsi nanj. Toda on jih z Buosovo palico požene iz — svoje hiše. V sobi sta samo še Rinuccio in Lauretta, ki se držita vsa ganjena v objemu. Sam Gianni je ganjen, ko ju gleda. »Sicer bi me bil naš Dante za to lumparijo poslal v svoj pekel in izlil name tam vso svojo jezo; toda, upam, da mi vsaj vidva dasta odvezo . . .«, jima reče, predno pade zavesa.

LAKMÉ

Opera v treh dejanjih. Besedilo napisala E. Godinet in Ph. Gille. Uglasbil Léo Delibes. Poslovenil dr. Ivo Šorli.

Dirigent: A. NEFFAT.

Režiser: G. TRBUHOVIĆ.

OSEBE:

Lakmé	ga. Lovšetova.
Mallika	gdč. Kalouska.
Ellen	gdč. Thalerjeva.
Roza	ga. Ribičeva.
Benston	ga. Smolenskaja.
Gerald	gosp. Drvota.
Friderik	gosp. Bagrov.
Nilakanta	gosp. Zathey.
Hadži	gosp. Bratuž.
Kitajski trgovec	gosp. Simončič.
Vračar	gosp. Povše.
Kuravar	gosp. J. Drenovec.
Bajadere	gdč. Nikitina.
	gdč. Vavpotičeva.

Indijski narod. Angleške dame, častniki in mornarji. Brahmanski svečeniki in bajadere, prodajalci, fakirji itd.

Plese priredila ga. Poljakova.

Nove dekoracije po lastnem načrtu izdelal gosp. Skružny.

Nove kostume izdelala ga. Waldsteinova in gosp. Dobry.

Prva predstava v Parizu v Opera-Comique 14. aprila 1883.

Prvo dejanje: Zjutraj ob zori. Hadži, sluga bramana Nilakante, in Malika, služabnica njegove hčere Lakme, sta pravkar odprla vrata na vrt Nilakantovega zavetišča, kamor se je bil Bramin svečenik skril pred svojimi zasledovalci, angleškimi podjarmljevalci, ter spustita vanj Indijce, moške in ženske, ki so prišli molit pred pagodo, da bi se njih razžaljeni bogovi zopet potolažili radi skrutitve njih templjev od strani sovražnikov, ter da bi pozdravili svojega prvega svečenika. Ko njegova hčerka odpoje molitev bogovom Brami, Šivi in Ganesi ter boginji Durgi, jih Nilakanta odpusti in pove hčerki, da mora v mesto, kjer ga v še edini pagodi čakajo drugi verniki, ter jo izroči v varstvo služabnikoma. Lakme povabi zdaj Maliko, da gresta na drugi breg reke ter odpluje z njo tja. — Nastopi angleška družba, oficirji in dame pred vsem Gerald in njegova zaročenka miss Elen, ki jih je privedla radovednost, ali je Lakme res tako lepa, kakor pripoveduje Geraldov tovariš Friderik, ki pa mu nihče, niti Gerald prav ne verjame. Dame so celo precej užaljene radi Friderikovega vzhičenja, in on mora opetovano zatrditi, da ni hotel primerjati. — Po tem prizoru vidimo Geralda samega, ki je med tem očitvidno Lakme že videl in je nanj napravila globok vtis, čemur pa se še ustavlja. — Ko se prikaže ona z Maliko, se Gerald skrije. Lakme reče Maliki, naj bi se šle kopat. Malika izgine za drevesi, Lakme pa poje pesem, iz katere se sliši vsa njena sladka vznemirjenost radi novega čustva, ki se jo je polastilo. Tu se ji pokaže Gerald. Lakme najprej prestrašena pokliče služabnico, a ju spet odpravi in stopi naravnost pred Geralda, očitajoč mu njegovo predrznost, da se je upal, prestopiti ta sveti kraj in zalezovati njo, hčerko bogov, ki je v očeh svojih rojakov sama boginja. Ali ne ve, da je zaslužil s tem smrt? No, on ji pove, da brez nje ne more več živeti in da je pripravljen tvegati celo smrt. Šele, ko ga opozori Lakme, da se je vrnil njen oče, se umakne. — Ves srdit opazi Nilakanta, da je bil med tem časom neki tujec tu in mu zapreti s svojo osveto.

Drugo dejanje: Javni trg v Indijskem mestu, čas sejma. Prodajalci, indijski in kitajski, ponujajo svoje blago in opozarjajo kupce, naj se podvizajo, ker bo takoj poldne in se potem morajo raziti. Med to družbo se meša tudi nekaj angleških matrozov, ki hočejo biti prvi postreženi. Čez nekoliko časa se prikaže tudi Mistress Bentson, guvernanta guvernerjeve hčerke, ki se je izgubila od svoje družbe in se komaj še otepa vsiljivih ponujalcev, ko prihitita zanjo tudi še Friderik in njena gojenka Roza. Zdaj zazvoni poldan in matrozi razženejo prodajalce. Takoj na to se začne »veselica«, to je nastopijo plesalke-bajadere sredi množice drugih domačinov. Med njo se prikažeta Nilakanta, preoblečen v indijskega spokornika in Lakme. Prepričan, da se bo skrunilec njegovega zavetišča sam izdal, če zagleda Lakme, ji ukaže braman, naj zapoje »pesem o parijskem dekletu. Prvikrat izpoje na največjo očetovo jezo Lakme

pesem sicer brez uspeha, tu pa se prikaže Gerald. Ko aekle od strahu zanj skoraj omedli, priskoči mladenič in se s tem izda, čeprav ga Friderik opominja, naj bo oprezen. Braman pa opozori svoje sozarotnike, ki so se med tem približali, da jim bo zločinca z očmi pokazal, čim se razvije procesija na čast boginji Durgi, ki se ima zdaj takoj začeti. Brez hrupa naj ga odstranijo od njegovih in mu ga pripeljejo, ker ga hoče z lastno roko žrtvovati bogovom. Spremostvo hčerke odkloni in jo spet izroči v varstvo Hadžiju, ki ji takoj ponudi svojo pomoč, ako hoče prijatelja rešiti. Lakme namigne ljubimcu, kaj ga čaka in ga prosi, naj zbeži ž njo v kolibo, spleteno iz bambusa, onstran njenega doma, kjer bo varen pred vsem zalezovanjem. Še se Gerald bori sam s seboj, ali bi nečastno bežal, ko se prikaže Durgina procesija, pojoča molitve, ki jo gleda, čeprav s strahom, tudi angleška družba. Nenadoma krikne Gerald in pade: zadelo ga je bodalo. No, Lakme takoj spozna, da je samo ranjen in se zahvali boginji.

Tretje dejanje: Partije v indijskem gozdu z bambusovo kočjo sredi cvetja. Gerald spi na postelji iz listja, Lakme mu poje vspavanko. Gerald se prebudi. Ne ve, kje je, a mu Lakme pove, kako ga je Hadži odnesel tu sem, ona pa ga je z zeljščinimi sokovi takoj ozdravila. Tu se začuje v bližini pesem. Lakme potolaži Geralda, da ju tu nihče ne iztakne in da so to samo zaljubljeni pari, ki gredo k svetemu vrelcu vodo pit: čim dva izpijeta isto časo, sta združena za vedno. Ona ne smeta iti skupaj za onimi, zato pojde sama ter prinese kozarec te vode. Naj jo počaka tu. — Čim je odšla, se prikaže Friderik, ki je v skrbeh preiskal vso okolico, sledeč krvavim sledovom in misleč, da prijatelja ne najde več živega. Roti ga naj se ne šali z ljubeznijo dekleta iz naroda, ki ni ustvarjen za bolešt, pred vsem pa naj ne pozabi, da je vojak in kaj mu vелеva njegova čast, ki ga kliče še danes dalje, ker jutri začne boj. Temu pozivu Gerald ne more odoleti in svečano obeča prijatelju, da gre ž njimi. Pomirjen se Friderik odstrani, dospe pa Lakme s čašo svete vode. No, na mah opazi čudno izpremembo na ljubimcu. Kakor nalašč se v tem hipu začujejo vojaške trobente in petje angleških vojakov, ki pozdravljajo daljno domovino. Lakme spozna, da je v Geraldju ta čut močnejši od njegove ljubezni in skrivši zgrize cvet strupene cvetice. Zdaj ve, da bo ljubimcu njegovo prisego lahko držati: smehljuje se, srkne iz čaše in jo da tudi njemu, ki prevzet neke tajne grozne slutnje izpije in priseže, da bo njen za vekomaj. Lakme mu pove, da so njene minute štete, a on je ne razume in napiva njuni ljubezni. — Tu se prikaže Nilakanta, da dopolni svojo osveto. Gerald se ne brani, toda zdaj razodene Lakme tudi očetu, da bo bogovom njena žrtva dovolj. Še enkrat se s pojemajočim glasom zahvali ljubimcu za sladke sanje in umre, Nilakanta pa izroči njeno dušo bogovom.

Vizitke, kuverte, račune in druge tiskovine
izvršuje lično in poceni

Zvezna tiskarna

:-: v Ljubljani, Wolfova ulica šte. 1. :-:

Podpirajte fond onemoglih igralcev

z oglašivanjem v „Gled. listu“!

Za „Sokolski Zlet“, zagrebški in ljubljanski
velesemenj

ugodno priliko nudi p. n. tvrdkam
cenó in uspešno reklamo

po izvirnih oglasnih cenah za vse tu-
in inozemske časopise:

J. Zorman-ovo anončno & reklamno podjetje
Ljubljana, Gledališka ulica 2.

Parna pekarna **Jakob Kavčič**

Ljubljana, Gradišče štev. 5

Večkrat na dan sveže
in raznovrstno pecivo.

MLEKARSKA DRUŽBA ZA JUGOSLAVIJO
LJUBLJANA d. z o. z. **Vojaška ul. 10**

priporoča svoje mlečne izdelke, kot surovo maslo, razne vrste sira, zlasti pa pasterizirano mleko, ki ga bo dostavljala v prihodnje na dom.

JADRANSKA BANKA - BEOGRAD.

Delniška glavnica: Din 30,000,000.—, Rezerva: Din 15,000,000.—.

PODRUŽNICE:

Celje, Cavtat, Dubrovnik, Ercegnovi, Jelsa, Korčula, Kotor, Kranj, Ljubljana, Maribor, Metković, Sarajevo, Split, Sibenik, Zagreb.

Naslov za brzojave: JADRANSKA.

AFILIRANI ZAVOD:

FRANK SAKSER STATE BANK

NEW YORK CITY.

82 CORTLAND STREET

